

HỒI SÁU

TỬ KHÔNG NGỘ ĐỘC NGƯỜI CO RÚM

Tiết Băng nhẹ nhàng hỏi :

- Chẳng lẽ công tử không vì tiện thiếp mà phá lệ một phen ?

Lúc này mặt thị càng đỏ hơn, đỏ như gấc chín, lại đỏ như hoa anh đào giữa ngày xuân .

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài từ từ ngồi xuống .

Tiết Băng nhìn chàng mỉm cười nói :

- Sao công tử nhất gan đến thế ? Công tử chưa dẫn dụ tiện thiếp mà trán đã toát mồ hôi .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì trong mình tại hạ nóng nực quá !

Tiết Băng nói :

- Tiện thiếp cũng nóng nảy chẳng kém gì .

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

- Cô nương là giá là băng sao lại nóng nảy ?

Tiết Băng đáp :

- Tiện thiếp cũng lấy làm kỳ không hiểu tại sao trong mình lại nóng nực ?

Thị đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên vỗ tay nói :

- Tiện thiếp hiểu rồi .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hiểu thế nào ?

Tiết Băng đáp :

- Tử Không Trích Tinh tuy không hạ độc vào rượu, nhưng gã đã hòa nhiệt dược, cố ý cho chúng ta uống vào rồi nóng đến chết người .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đã nóng chết người thì đành cởi áo ra .

Tiết Băng đáp :

- Công tử để cái đó trong mình mà cởi áo ra là gã có cơ hội đánh cấp .

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Tại hạ rất lấy làm kỳ ở chỗ gã đã là vua ăn cắp sao lại dùng đến biện pháp vụng về này ?

Tiết Băng đáp :

- Biện pháp tuy vụng về nhưng rất công hiệu .

Lục Tiểu Phụng cười “hì hì” thủng thẳng nói :

- Đáng tiếc cho gã là tại hạ không để cái đó trong mình, dĩ nhiên gã không lấy cắp đi được .

Tiết Băng sững sốt hỏi :

- Chẳng lẽ công tử đem cái đó giấu ở một nơi nào khác ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Tại hạ giấu ở một nơi vĩnh viễn không ai tìm thấy. Gã mà đến đây lấy cắp thì dù có ba chục bàn tay cũng chỉ lấy được mấy tấm áo rách là cùng .

Tiết Băng cười khúc khích nói :

- Công tử quả không phải là người tốt .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ chẳng tử tế gì .

Trên nóc nhà phía đối diện có người ẩn nấp. Dĩ nhiên người này là Tư Không Trích Tinh .

Gã trong lòng tức bực ngấm ngấm thóa mạ :

- Thằng lỏi này quả là quân tặc hại .

Gã quên mình cũng chẳng tử tế gì. Người tử tế không bao giờ nằm phục trên nóc nhà để nghe lén chuyện người ta .

Tư Không Trích Tinh tự hỏi :

- Thằng cha này đem giấu cái đó ở địa phương nào ? Bữa nay hẳn đến những nơi đâu .

Mấy người uống rượu bên ngoài, lúc đã ngà ngà say mới dọn vào trong nhà .

Ngoài hai chỗ này, Lục Tiểu Phụng chỉ còn đi tiểu tiện một lần .

Tư Không Trích Tinh tự hỏi :

- Chẳng lẽ hẳn giấu cái đó trong túp lều tranh ?

Rồi gã tự nhủ :

- Có thể lắm ! Thành lỗi Lục Tiểu Phụng chẳng việc gì là không làm được. Có khi hấn dẫu ngay trong cái vò không còn rượu vì cho rằng mình không nghĩ tới .

Lục Tiểu Phụng đã cởi áo ngoài ra, tiện tay vắt lên ghế bên cửa sổ. Cửa sổ này vẫn bỏ ngõ .

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng không cất cái đó trong túi áo, vì chẳng bao giờ chàng lại vô ý đến thế .

Lục Tiểu Phụng vốn chẳng phải là người sơ tâm. Chàng phải đào sáu trăm tám chục con giun mà vẫn không nản chí .

Tư Không Trích Tinh toan bỏ đi, nhưng gã vừa đứng lên, cặp mắt đột nhiên sáng rực. Gã tự hỏi :

- Phải chăng Lục Tiểu Phụng vẫn giấu cái đó trong áo ? Hấn cho là ta không ngờ tới. Phải chăng hấn nói thế cố ý để cho ta nghe chẳng ?

Rồi gã mỉm cười lắm bảm :

- Thành lỗi này quả là một con tiểu hồ ly. Đáng tiếc bữa nay gã đụng phải lão cáo già là ta đây .

Nụ cười của gã quả nhiên giống lão hồ ly .

Cái áo vắt lên ghế ngó thấy rồi nhưng không với tới. Gã tự hỏi :

- Hạ thủ bằng cách nào bây giờ ?

Lão cáo già phải có biện pháp. Ba chữ vua ăn cắp chẳng phải gã lấy cắp được.

Trong nhà tiếng cười vọng ra không ngớt. Chẳng hiểu họ làm gì mà khoái thế? Chẳng lẽ họ lấy làm sung sướng là có kẻ ở bên ngoài đang ăn sương nuốt gió nhìn họ ngồi trong nhà ung dung uống rượu mà thêm thuồng ?

Tư Không Trích Tinh đột nhiên từ trên nóc nhà nhảy xuống. Gã đẩy cửa tiến vào .

Tiết Băng gương cặp mắt thao láo lên nhìn gã ra chiều kinh ngạc, dường như dù là trong giấc mơ cũng chẳng tưởng tượng thấy gã xuất hiện đột ngột giữa tình trạng này .

Lục Tiểu Phụng cũng ngạc nhiên không kém .

Tư Không Trích Tinh chẳng lý gì đến hai người, ung dung ngồi xuống, gã tự mình rót rượu uống .

Đột nhiên gã buông tiếng thở dài, miệng lắm nhảm :

- Uống rượu quả khoái hơn uống gió .

Tiết Băng cười hỏi :

- Có ai bảo người ở ngoài uống gió đâu ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Cái đó là tự mình tại hạ làm ra .

Tiết Băng chớp mắt mấy cái cười nói :

- Người cũng y như là một thằng ngốc .

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Dù chẳng phải thằng ngốc thì ít ra cũng là một kẻ ngẩn ngơ .

Tiết Băng cười hỏi :

- Người thừa nhận mình là kẻ ngẩn ngơ ư ?

Tư Không Trích Tinh gật đầu đáp :

- Nếu không ngẩn ngơ thì làm sao lại nhận vụ đánh cuộc nữa .

Lục Tiểu Phụng la lên :

- Không đánh cuộc nữa ư ? Không đánh cuộc nghĩa là làm sao ?

Lục Tiểu Phụng hỏi tiếp :

- Nhưng chúng ta đã giao ước, bây giờ người định thế nào ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Giao ước là một việc, không đánh cuộc là một việc khác. Việc gì mà chẳng rút lại được ? Tiếng nói ra cũng như phát trung tiện qua cửa miệng là bay đi luôn .

Lục Tiểu Phụng ngơ ngác một lúc rồi gượng cười hỏi :

- Ta vẫn không hiểu tại sao đột nhiên người lại xoay chiều ?

Tư Không Trích Tinh cười lạt hỏi lại :

- Công tử tưởng tại hạ không biết công tử định giở trò ma quỷ hay sao ?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ta giở trò gì ma quỷ ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Công tử cố ý để tại hạ ăn cắp cái đó rồi theo dõi hành tung đặng khám phá ra nhân vật đã sai khiến tại hạ. Thế là bề ngoài tại hạ thắng cuộc mà thực tình đã mắc bẫy công tử .

Lục Tiểu Phụng vẻ mặt tựa hồ đưa con nít bị oan uổng. Chàng nhăn nhó cười nói :

- Tại sao người lại có ý nghĩ kỳ cục như vậy ? Thật ta không hiểu .

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Công tử hiểu rồi, ai ai cũng hiểu được như vậy .

Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi :

- Tại sao lại cố ý để người thắng cuộc ? Chẳng lẽ ta khoái đào giun ư ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Vì công tử muốn biết nhân vật sai tại hạ đến ăn cắp cái đó là ai ? Mà công tử chỉ dùng biện pháp này mới có thể đạt được mục đích. Vì muốn đạt mục đích, công tử dám làm bất cứ là việc gì .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người tưởng ta là người giáo quyết đến thế ư ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Bất luận công tử là hạng người nào, tại hạ cũng không đánh cuộc nữa vì tại hạ đã quyết tâm chẳng để mình mắc bẫy công tử .

Gã lại tục rót rượu uống rồi ngửa mặt lên trời cười rộ ba tiếng, nói :

- Hảo tửu ! Uống rượu ngon quả nhiên thú vị hơn uống gió nhiều .

Gã chưa dứt lời đã nổi lên tràng cười rộ rồi bỏ đi .

Lục Tiểu Phụng nhìn Tư Không Trích Tinh mất hút, ngơ ngác hồi lâu, bỗng cười nói :

- Thằng lỏi này quả là con cáo già .

Tiết Băng không nhịn được hỏi :

- Chẳng lẽ công tử cố ý để gã thắng cuộc ư ?

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Con cáo già nói đúng. Quả tại hạ chỉ dùng biện pháp này mới có thể khám phá ra người sai gã đến lấy cắp là ai ?

Tiết Băng hỏi :

- Công tử vừa nói những câu đó là có ý cho gã biết vật kia giấu ở đâu hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đúng thế !

Tiết Băng cười hỏi :

- Nhưng tiện thiếp vẫn chưa nghĩ ra là công tử giấu cái đó ở đâu ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cái đó ở trong túi áo của tại hạ .

Tiết Băng sửng sốt hỏi :

- Ở trong áo vắt trên ghế kia ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dĩ nhiên ở trong tấm áo này .

Tiết Băng hỏi :

- Sao vừa rồi công tử lại bảo ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

- Tại hạ cố ý nói vậy vì biết gã chẳng sớm thì muộn cũng đến dùng kế điệu hổ ly sơn .

Tiết Băng nói :

- Tiện thiếp vẫn không hiểu .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tại hạ tùy tiện vắt cái áo lên ghế, người khác dĩ nhiên không ngờ là cái đó lại để trong áo. Nhưng gã không phải là người khác, mà là vua ăn cắp .

Tiết Băng nói :

- Công tử cũng biết gã đoán trúng cái đó giấu ở trong áo .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ bỏ đó cốt để gã đến lấy đi .

Tiết Băng bây giờ mới hiểu, nói :

- Thế ra trong kế này còn kế khác, úp úp mở mở chỉ vì mục đích để gã đến lấy cắp đem đi .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đúng thế ! Tại hạ muốn để gã đến lấy cắp, nhưng không cho lấy một cách dễ dàng thì gã mới khởi sinh lòng ngờ vực .

Tiết Băng cười nói :

- Thế mà gã vẫn hoài nghi chứ không chịu mắc bẫy .

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Vì thế tại hạ mới bảo gã không hổ là con cáo già. Nhưng đáng tiếc ...

Tiết Băng hỏi ngay :

- Điều chi đáng tiếc ?

Lục Tiểu Phụng cười rộ đáp :

- Đáng tiếc gã vẫn mắc bẫy tại hạ .

Tiết Băng sững sốt hỏi :

- Công tử bảo sao ? Tiện thiếp thật không hiểu .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Gã lại đến lấy cắp cái đó mang đi rồi .

Tiết Băng hỏi :

- Hắn lấy cắp hồi nào ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vừa mới đây .

Tiết Băng không nhịn được với lấy tấm áo rũ mấy cái. Tấm đoạn hồng ở trong áo rớt xuống. Trên tấm đoạn cũng thêu một bông mẫu đơn đen. Thị hỏi :

- Cái đó chẳng còn là gì đây ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nhưng tấm đoạn này không phải là tấm kia .

Tiết Băng hỏi :

- Công tử nói vậy thì ra gã đã đánh tráo hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cô nương cứ nhìn kỹ sẽ nhận ra hai tấm đoạn có chỗ bất đồng .

Chỗ bất đồng tuy không rõ rệt, nhưng quả nhiên là tấm khác .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chắc gã đã đến hỏi Kim Cửu Linh cho biết rõ hình thù tấm đoạn rồi tự mình chuẩn bị thêu một tấm khác đem lại đánh tráo .

Tiết Băng thở dài nói :

- Thủ pháp gã thật ghê gớm, quả không hổ là vua ăn cắp. Tiện thiếp vừa rồi vẫn dòm ngó không thấy gã động thủ động cước gì hết .

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Gã cho là tại hạ cũng không nhìn thấy và không biết gã đánh tráo .

Tiết Băng nói :

- Tấm đoạn này công tử đã coi đi coi lại nhiều lần, bây giờ thấy chưa bị mất cắp thì cứ bỏ đó, chứ không mỗi lúc một giở ra coi .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì thế gã mới tạm thời cho là tại hạ không biết gã đánh tráo .

Tiết Băng nói :

- Bây giờ gã đã đạt mục đích tất đem cái đó giao cho người kia .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dĩ nhiên gã phải đi phúc trình .

Tiết Băng hỏi :

- Vậy mà sao công tử còn ngồi đây chưa đi theo dõi ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nhưng gã cũng sợ tại hạ sinh lòng ngờ vực .

Tiết Băng trầm ngâm nói :

- Tạm thời công tử chưa phát giác cái đó bị đánh tráo nên gã chắc là yên trí lớn .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Gã càng yên chí thì càng không sinh lòng ngờ vực .

Tiết Băng nói :

- Gã chờ đến sáng sớm mai lúc chúng ta ra đi rồi mới ung dung đi phúc đáp người kia .

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Xem chừng cô trà trộn với tại hạ, cũng sắp biến thành con tiểu hồ ly rồi .

Tiết Băng đảo mắt nhìn quanh, mặt tựa như cười mà không cười, thị cốt tiếng nhẹ nhàng hỏi :

- Vậy bây giờ công tử định làm gì ?

Lục Tiểu Phụng cố ý làm như chưa nghe thấy mặt thị, đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ đi bồi tiếp gã .

Tiết Băng tựa hồ muốn nhảy lên hỏi :

- Tại sao công tử không bồi tiếp tiện thiếp mà lại bầu bạn với gã ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp :

- Gã không biết dẫn dụ tại hạ, mà tại hạ cũng không dẫn dụ gã. Tại hạ bầu bạn với gã ít ra cũng được an toàn hơn nhiều .

Tiết Băng mím môi hằn học nhìn chàng. Đột nhiên thị mỉm cười nói :

- Bây giờ tiện thiếp mới nhận ra công tử là hạng nào .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại hạ là hạng gì ?

Tiết Băng đáp :

- Công tử là một con chó .

Lục Tiểu Phụng sững sốt gượng cười hỏi :

- Tại sao cô lại bảo tại hạ biến thành con chó ?

Tiết Băng thủng thẳng đáp :

- Tư Không Trích Tinh mà là cáo già thì dĩ nhiên công tử là chó, vì chó chuyên tìm cáo già để cắn .

oOo

Tư Không Trích Tinh nằm duỗi dài trên giường co tay lại để gối đầu mắt nhìn chằm chặp vào chung rượu để trước ngực .

Lục Tiểu Phụng rất thích uống rượu kiểu này. Chàng còn có bản lĩnh không phải thò tay với lấy chung rượu mới uống được, mà lại không để sót một giọt nào ra ngoài .

Lục Tiểu Phụng biết việc gì là Tư Không Trích Tinh học được ngay. Nghệ thuật của gã còn hay hơn cả Lục Tiểu Phụng .

Gã nghe ngoài cửa có tiếng người vừa cười vừa nói :

- Đây là tuyệt kỹ độc môn của ta. Người không học được đâu.

Một người đẩy cửa bước vào. Dĩ nhiên là Lục Tiểu Phụng .

Tư Không Trích Tinh chẳng lý gì đến chàng, mắt vẫn đăm đăm nhìn vào chung rượu trước ngực, lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Công tử đến đây làm chi ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Chẳng làm gì cả. Chỉ đến làm bầu bạn với người thôi .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Sao công tử không bầu bạn với cô kia mà lại bầu bạn với tại hạ

?

Lục Tiểu Phụng cười “hì hì” hỏi lại :

- Có phải bây giờ chúng ta không đánh cuộc với nhau nữa ?

Tư Không Trích Tinh “Ồ” một tiếng .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì thế mà chúng ta vẫn là bằng hữu .

Tư Không Trích Tinh lại “Ồ” một tiếng .

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

- Chúng ta đã là bằng hữu thì sao ta không thể đến bồi tiếp người ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Đương nhiên là công tử có thể đến bầu bạn với tại hạ, nhưng hiện giờ tại hạ lại muốn đi bồi tiếp Tiết cô nương .

Đột nhiên gã hít mạnh một hơi chân khí. Chung rượu để trước ngực bị gã hút lại. Rượu trong chung chảy vào miệng gã ... Đáng tiếc là gã không uống được hết. Chỗ rượu còn lại đổ cả ra người .

Lục Tiểu Phụng cả cười nói :

- Ta đã bảo mà. Chiêu thức này người không học nổi .

Tư Không Trích Tinh trợn mắt nhìn chàng. Gã toan đứng dậy, đột nhiên sắc mặt tái mét. Da mặt co rúm lại, rồi cả người gã co quắp tựa hồ bị mũi dao nhọn đâm vào dạ dày .

Lục Tiểu Phụng giật mình kinh hãi, la thất thanh :

- Người làm sao thế ?

Tư Không Trích Tinh há miệng muốn nói mà không thốt ra được tiếng nào .

Lục Tiểu Phụng bước lẹ tới đỡ gã dậy. Bỗng chàng ngửi thấy mùi hương kỳ dị.

Chàng liền cầm chung rượu đưa lên ngửi, bất giác biến sắc nói :

- Trong rượu có chất độc .

Tư Không Trích Tinh lúc này da mặt biến thành xám ngắt, đầu toát mồ hôi lạnh như mưa nhỏ giọt .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chung rượu này ở đâu ra ? Vừa rồi có ai vào đây không ?

Tư Không Trích Tinh gắng gượng lắc đầu. Mắt gã đăm đăm nhìn hồ rượu để trên bàn .

Trong hồ hãy còn rượu. Lục Tiểu Phụng chụp lấy hồ rượu đưa lên mũi ngửi. Rượu trong hồ không có chất độc. Chàng lại nói :

- Chất độc đúng để trong chung .

Chung rượu vẫn để trong phòng từ trước. Lúc nãy Tư Không Trích Tinh nằm phục trên nóc nhà nghe lén, chắc có người đã động thủ trước vào cái chung này .

Lục Tiểu Phụng trong lòng nóng nảy dấm chân hỏi :

- Người vốn là con người rất cẩn thận, sao bữa nay lại sơ ý đến thế ?

Tư Không Trích Tinh nghiêng chặt hai hàm răng cố gắng đưa ra được ba tiếng:

- Thê Hà Am !

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Phải chăng người biết ở đó có thuốc giải và yêu cầu ta đưa người tới để tìm phương cứu trị ?

Tư Không Trích Tinh gắng gượng gật đầu đáp :

- Lẹ lên ...

Lục Tiểu Phụng nói :

- Được rồi, ta đi kiếm Tiết Băng rồi chúng ta đưa người đi .

Chàng ôm Tư Không Trích Tinh dậy xông ra ngoài đến kiếm Tiết Băng nhưng không thấy thị đâu nữa .

Thị vừa uống rượu còn lại nửa chung để trên bàn, nhưng thị mất hút tự hồi nào .

Trên cái đĩa trước đựng thịt bò bây giờ đặt một bàn tay, mà là một bàn tay bị chặt đứt .

Lục Tiểu Phụng nhìn kỹ thấy ra là bàn tay của Tôn Trung .

Chẳng lẽ người đó lại ước hẹn bang thủ đến tầm cừu và đem Tiết Băng đi rồi ?

Tiết Băng chẳng phải là người dễ đối phó mà sao lại bị bắt đưa đi một cách dễ dàng ?

Lục Tiểu Phụng không rảnh để suy nghĩ kỹ càng. Lúc này bất luận chuyện gì chàng cũng đành gác lại. Việc khẩn yếu thứ nhất là cứu sống Tư Không Trích Tinh .

Huống chi mới trong khoảnh khắc đã xảy ra những việc rất đột ngột, rất khủng khiếp. Bất luận chàng nghĩ đến đâu cũng không thông suốt được .

May mà cái xe ngựa đưa hai người đến còn đứng đó .

Lục Tiểu Phụng kêu tên xa phu ôm Tư Không Trích Tinh lên xe. Lúc này chân tay gã đã lạnh cứng, chàng lẩm bẩm :

- Người không thể chết được. Trước nay người vốn chẳng phải con người tử tế thì sao lại chết yếu ?

Tư Không Trích Tinh vẫn không chết, gã ở tình trạng sống dở chết dở được đưa đến Thê Hà Am .

Thê Hà Am ở trong khu rừng trúc. Rừng trúc ở bên sườn núi .

Cửa sơn môn đã mở sẵn. Khu rừng trúc ngăn cách ngoài hồng trần với am thiền .

Xe ngựa không lên núi được .

Lục Tiểu Phụng cũng Tư Không Trích Tinh vẫn nửa tỉnh nửa mê bước trên con đường đầy lá rụng bật thành tiếng “sột soạt” .

Chàng vừa xuyên qua khu rừng trúc tía đã nghe hồi chuông chiều từ trong am gió bay ra .

Sắc đêm đưa tới. Ánh tịch dương đầy trời nổi lên trong lúc huỳnh hôn .

Lục Tiểu Phụng ngẩng đầu nhìn Tư Không Trích Tinh ở trên lưng, thở phào một cái, miệng lẩm bẩm :

- Đưa người lẩn mò được tới đây thật không phải chuyện dễ dàng .

Tư Không Trích Tinh người cọ quậy, khẽ bật tiếng rên la, dường như đã nghe rõ câu nói của Lục Tiểu Phụng .

Lục Tiểu Phụng liền hỏi :

- Bây giờ người thấy trong mình thế nào ?

Tư Không Trích Tinh đột nhiên mở bừng mắt đáp :

- Tại hạ đói muốn chết .

Lục Tiểu Phụng sửng sốt hỏi :

- Sao người cũng biết đói ?

Tư Không Trích Tinh nhìn Lục Tiểu Phụng đáp :

- Hai bữa nay công tử thỉnh thoảng lại xuống xe đi ăn cho đầy dạ. Một mình tại hạ trên xe ngậm miếng bánh khô thì làm sao không đói ?

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra .

Mặt chàng lúc này lộ vẻ rất kỳ quái. Dường như chàng đã nuốt sống sáu trăm tám chục con giun .